

Svajonų
ROMANAI

Aistra

JENNIFER LEWIS
Pavojingas lošimas

2016 lapkritis–gruodis

Ki...
...ite.lt

Jenifer Lewis
(Dženifer Liuis)

PAVOJINGAS LOŠIMAS

Romanas

Versta iš Jennifer Lewis, A High Stakes Seduction, 2014

© Jennifer Lewis, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Janina Užubalytė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0135-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Kuo greičiau jos atsikratyk. Ji pavojinga.

Džonas Ferveteris rūščiai pažvelgė į dėdę.

- Visai išprotėjai. Liaukis įtarinėti, jog visi tik ir nori tave pričiuoti.

Džonas nenorėjo to pripažinti, bet jis taip pat sunerimo sužinojęs, jog Indėnų reikalų biuras atsiųs buhalterę patikrinti *Naujos pradžios* sąskaitų. Jis nužvelgė didžiulį viešbučio vestibulį ir kazino. Malonūs darbuotojai, spindinčios marmurinės grindys ir didžiuliai odiniai minkštasuoliai, ant kurių ilsisi patenkinti klientai. Džonas tiesiog dievino šią vietą ir išmanė visas verslo subtilybes. Bet...

- Džonai, tu puikiai žinai, jog Amerikos vyriausybės atstovai nemėgsta indėnų.

- Man *pavyko* su jais susitarti. Jie mus oficialiai pripažino. Juk tau *pavyko* sukurti savo verslą, tiesa? Atsipalaiduok, Donai. Tai tiesiog įprastas auditas.

- Pasitiki savimi, nes baigei Harvardo universitetą ir užsidirbai šiek tiek pinigų. Tačiau valdininkai tave laiko paprastu indėnu, norinčiu apiplėšti jų šalį.

Džonas ne juokais įtūžo.

- Juk mes nieko neapvogėme. Žinai, kalbi kaip nevykėlis žurnalistas. Mes įrodysime, jog viską pasiekėme sunkiu darbu. Beje, kur ji? Šįvakar dar turiu susitikti su namo rangovu.

Staiga prasivėrė pagrindinės durys ir pro jas įėjo jaunutė mergina. Džonas dirstelėjo į laikrodį.

- Lažinuosi, jog tai ji, - pasakė Džono dėdė, pastebėjęs merginos rankose lagaminėlį.

- Juokauji? Vargu ar ši mergina jau turi teisę balsuoti rinkimuose. - Nepažįstamosios akis dengė saulės akiniai. Ji stovėjo vestibulyje ir atrodė sutrikusi.

- Pamėgink jai įsiteikti, - sūnėnui į ausį sušnabždėjo Donas. - Įrodyk jai, jog Ferveteris neprarado įgimto žavesio.

- Išsikraustei iš proto? - žvelgdamas į žavią merginą atkirto Džonas. Ji priėjo prie registratūros ir netrukus registratorė pirštu parodė į Džoną. - Taip, tai tikrai buhalterė.

- Kalbu visiškai rimtai. Tu tik pažvelk į ją. Greičiausiai ji dar nesibučiavo su jokių vyrų, - sukuždėjo Donas. - Suviliok ją. Tegu pameta dėl tavęs galvą. Galbūt taip mums pavyks jos atsikratyti.

Džonas šyptelėjo, atsistojo, priėjo prie merginos ir ištiesė ranką.

- Aš Džonas Ferveteris. Tu tikriausiai Konstancija Alen.

Džonas paspaudė mažą Konstancijos delną. Mergina šiek tiek virpėjo, atrodė sutrikusi.

- Sveiki, pone Ferveteri.

- Gali mane vadinti Džonu.

Konstancija segėjo laisvą mėlyną sijoną ir dėvėjo rusvą palaidinę. Plaukai buvo susukti į netvarkingą kuodą. Iš arti ji atrodė dar jaunesnė ir gražesnė.

- Atsiprašau, jog vėluoju. Oro uoste supainiojau vartus.

- Viskas gerai. Ar prieš tai esi buvusi Masačusetse?

- Ne, tai pirmas kartas.

- Sveika atvykusi į nuostabią indėnų žemę. - Daugelis žmonių manė, jog taip sakyti nebe- madinga, bet Džonui tokie žodžiai teikė pasi- didžiavimą. - Norėtum išgerti?

- Jokiu būdu! Norėjau pasakyti, ne, ačiū. - Konstancija pažvelgė į barą. Atrodė tokia išsi- gandusi, lyg Džonas ką tik būtų įbrukęs į ran- kas taurę viskio ir liepęs ją išgerti iki dugno.

- Turėjau galvoje, arbatos ar kavos. - Džonas

šyptelėjo. Regis, nuraminti Konstanciją bus tikras iššūkis. – Kai kurie klientai geria, nes ateina čia pasilinksinti ir atsipalaiduoti. – Džonas dirstelėjo per petį ir pastebėjo, jog už nugaros stovi dėdė Donas. – Čia mano dėdė Donas Ferveteris.

Konstancija nusiėmė akinius ir ištiesė Donui ranką.

– Malonu susipažinti, – pasakė jis.

Nebūčiau toks tikras, – norėjo leptelėti Džonas. Bet tai verslo susitikimas. Juokauti ne valia.

– Eime į mano kabinetą, panele Alen. Donai, gal gali padaryti paslaugą ir patikrinti, ar salė jau paruošta šio vakaro konferencijai?

Donas pažvelgė į Džoną ir nedelsdamas dingo. Džonas su palengvėjimu atsiduso. Dirbti su šeimos nariais nėra lengva, tačiau verta.

– Leisk man paimti tavo lagaminėlį. Regis, jis sunkus.

– Ne, viskas gerai. – Konstancija greitais, nervingais judesiais atsitraukė.

– Nesijaudink. Paprastai mes nesikandžiojame. – Galbūt jis tikrai turėtų ją suvilioti? Konstancija atrodo tokia įsitempusi, jog jai žūtbūt reikia atsipalaiduoti.

Dabar, kai jis įdėmiau įsižiūrėjo į Konstanciją, pastebėjo, jog ji nėra tokia jauna, kaip pasirodė iš pirmo žvilgsnio. Ji buvo mažo ūgio ir, regis, *labai* rimtai vertino savo darbą. Džonas panoro tučtuojau pralaužti Konstancijos gynybinius barjerus.

Einant link liftų, Džonas darsyk kreipėsi į merginą:

- Ar galiu tave vadinti Konstancija?

Mergina nepatikliai dirstelėjo į Džoną.

- Gerai.

- Tikiuosi, jog puikiai praleisi laiką, nors atvykai čia tik darbo reikalais. Septintą vakaro Kinikomukų salėje bus gyvas pasirodymas. Esi kviečiama.

- Neturėsiu tam laiko. - Konstancija tvirtai suspaudė lūpas ir žvelgdama į vieną tašką laukė lifto.

- Be jokios abejonės, būsi maitinama nemo-kamai. Mūsų virtuvės šefas dirbo geriausiuose pasaulio restoranuose, todėl ruošia nuostabų maistą. - Džonas mėgo tuo girtis. - O dėl vakaro galbūt dar persigalvosi. Šiandien mūsų viešnia - Maraja Keri. Visus bilietus išpirko prieš keletą mėnesių.

Staiga prasivėrė liftas ir Konstancija vienu

greitu judesiu įsmuko vidun.

- Jūs labai mielas, pone Ferveteri.

- Prašom vadinti mane Džonu.

- Bet aš čia atvykau darbo reikalais ir nenorėčiau naudotis visomis šiomis... privilegijomis. - Konstancija pasitaisė akinius. Tada dar kartą suspaudė lūpas. Džonas pagalvojo, jog norėtų Konstanciją pabučiuoti. Įsisiurbti į putasias dailias lūpas.

- Privilegijomis? Konstancija, aš nemėginu tavęs papirkti. Labai didžiuojuosi šeimos verslu ir noriu tau viską aprodyti. Tai blogai?

- Nežinau. Man nerūpi.

Kai jie pagaliau užkilo liftu, Konstancija stengėsi kuo greičiau iš jo ištrūkti. Su Džonu Ferveteriu ji jautėsi labai nejaukiai. Tai buvo aukštas plačiapetis vyras, o liftas buvo toks mažas ir Konstancija jautėsi lyg pakliuvusi į spąstus.

Ji nužvelgė koridorių - nežinojo, kuria kryptimi eiti. Konstancija pavėlavo, todėl jautėsi pasimetusi. Planavo atvykti pusvalandžiu anksčiau, bet pasirinko ne tuos išėjimo vartus ir...

- Prašom čia, Konstancija. - Džonas nusišypsavo ir kilstelėjo ranką. Konstancija į jį nekrei-

pė dėmesio. Verčiau jau šis indėnas nesisteng-
tų įsiteikti. Jo patrauklus kūnas ir spindinčios
akys jos nė trupučio neveikia.

- Ar tau patinka mūsų valstijoje?

Ir vėl mėginimas flirtuoti. Regis, Džonas Fer-
veteris save laiko patraukliausiu vyru pasauly-
je.

- Beveik nieko nemačiau, todėl negaliu atsa-
kyti į šį klausimą.

Džonas nusijuokė.

- Turėsime tai ištaisyti. - Džonas pravėrė du-
ris į erdvas administracijos patalpas. Keturius
iš penkių darbo vietų buvo tuščios. - Iš čia vis-
kam vadovaujame.

- Kur visi dingę?

- Jie apačioje. Stengiamės kuo daugiau laiko
praleisti su klientais. Tokia mūsų sėkmės pa-
slaptis. Keitė atsakinėja į skambučius ir siste-
mina duomenis. - Džonas pirštu parodė į dailią
brunetę rožine palaidine. - Jau susipažinai su
Donu, kuris atsakingas už reklamą ir viešuo-
sius ryšius. Stivas rūpinasi, kad viskas veiktų
be priekaištų. Dabar jis tikriausiai ką nors tai-
so. Rita - informacinių technologijų specialis-
tė. Dabar ji Bostone rūpinasi nauju serveriu. O
aš tvarkau sąskaitas. - Džonas šyptelėjo. -

Galiu tau viską parodyti.

Tiesiog nuostabu. Konstancija susijaudino. Matyt, daugelis moterų negali atsispirti Džono kerams. Laimei, ji yra atspari bjauriam flirtui.

- Kodėl nepasisamdote buhalterio? Spėju, jog esate gana užsiėmęs.

- Taip, aš esu generalinis direktorius ir vyriausiasis finansininkas. Didžiuojuosi, jog pats galiu viskuo pasirūpinti. Be to, nenorėčiau patikėti šio darbo nepažįstamam žmogui. - Džonas šyptelėjo. - Taip išvengiame daugybės nesusipratimų. - Tada nykščiu parodė į save.

Idomu. Konstancija jautėsi taip, lyg jai būtų mestas iššūkis rasti kokių nors neatitikimų sąskaitose. Jai patiko, jog Džonas yra asmeniškai atsakingas už finansines ataskaitas.

- Tai šeimos verslas. Be to, dauguma darbuotojų yra mūsų genties indėnai. Taip pat remiame vietos verslą. Norime, kad visa gentis klestėtų.

- O kur gyvena genties nariai? Užsisakiau kambarį vietiniame motelyje, nes daugiau nieko aplink nebuvo.

Džonas šyptelėjo.

- Artimiausias miestas yra Barnlėjus. Bet tu dėl nieko nesijaudink. Įkurdinsime tave čia,

jaukiame kambaryje. Tiesa, visi kambariai jau užsakyti, bet esu tikras, jog registratorei pavyks ką nors rasti.

- Verčiau jau gyvensiu kitur. Kaip minėjau, man svarbu likti nešališkai.

- Nesuprantu, kaip tai susiję. - Džonas dirstelėjo į Konstanciją. - Panašu, jog tu atspari meilikavimui ir komplimentams. Esu tikras, jog esi pernelyg principinga.

- Taip, - greitai nukirto Konstancija. - Niekada niekam neleidžiu manęs paveikti.

- O skaičiai niekada nemeluoja. - Džonas neatitraukdamas akių žvelgė į Konstanciją. Ji taip pat įsistebeilijo į vyrą. Ką šis indėnas sau mano? Kodėl jis taip žiūri?

Galiausiai Konstancija nuleido akis - lyg būtų pralaimėjusi mūšį. Niekis, ji laimės karą. Skaičiai niekada nemeluoja, bet žmonės tai sugeba daryti kuo puikiau. Dirbdama teisme, Konstancija įsitikino, jog įmanomos netikėčiausios manipuliacijos. Indėnų reikalų biuras ją pasamdė patikrinti *Naujos pradžios* sąskaitų. Konstancija čia atvyko įsitikinti, jog kazino pajamas ir išlaidas deklaruoja teisingai ir nesukčiauja.

Mergina pakėlė akis.

- Mano specializacija - skaityti tarp eilučių. Nustebtumėte sužinojęs, kokių purvinių sando-rių galima rasti nuodugniau patikrinus metines ataskaitas.

Argi Džonas turi dėl ko nerimauti? Konstanci-ja tik ir laukia tos akimirkos, kai galės palyginti banko duomenis su *Naujos pradžios* sąskai-томis. Bet ji greitai įsitikins, jog čia nėra jokių slaptų pajamų ir viskas vyksta skaidriai.

- Džiaugiamės, jog esi tokia kruopšti, - pasa-kė Džonas ir nusišypsojo priversdamas Kons-tanciją susierzinti. - Esu tikras, jog liksi paten-kinta.

Džonas paragino Konstanciją užėti į vieną kabinetą. Ji skubėjo baimindamasi, jog įkyrusis indėnas ragindamas priglaus delną jai prie juosmens. Kabinetas buvo erdvus, tačiau san-tūriai įrengtas. Prie stalo stovėjo oda aptrauk-tas kėslas, iš kitos pusės - dvi prabangios kė-dės. Vienintelis sienos papuošalas - didžiulis kalendorius su *Naujos pradžios* simbolika. Pas-tarųjų trejų metų finansinės ataskaitos gulėjo ant didžiulio poliruoto medžio stalo. Kampe stovėjo mažas stalelis ir keturios kėdutės. Konstancija suprato, jog tai Džono kabinetas. Staiga vyras atidarė stalčių.

- Čia yra kasdienių išlaidų čekiai. Kiekvieną

rytą juos sutvarkau pats.

Džonas priglaudė ranką prie metinių ataskaitų, delnu spausdamas odinį viršelį. Šio vyro delnai buvo tiesiog milžiniški. Konstancija visiškai kitaip įsivaizdavo viešbučio generalinį direktorių. Regis, čia tikrai kažkas įtartino.

- Įsitaisyk, - Džonas paragino Konstanciją sėstis į jo kėdę. Mergina praėjo pro vyrą ir jų kūnai trumpam susilietė. Konstancija net sudrebėjo. Lyg to būtų maža, Džonas prisistūmė kėdę ir atsisėdo visai šalia. Vyras atvertė naująsias sąskaitų knygą, ant kurios viršelio pūkavosi ažuolo formos logotipas.

- Netrukus įsitikinsi, jog mes nejuokaujame.

Be jokios abejonės, keturiasdešimt vienas milijonas dolerių pelno - ne juokas.

- Aš jau peržiūrėjau metines ataskaitas. Kai kuriuos duomenis norėčiau patikrinti nuodugniau.

Džonas iš stalčiaus ištraukė nešiojamąjį kompiuterį ir spustelėjo kelis mygtukus.

- Slaptažodžius keičiame kiekvieną savaitę, bet šiuose dokumentuose rasi viską, ko tau reikia. Duosiu visus slaptažodžius - galėsi patikrinti bet ką.

Konstancija išpūtė akis....